

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 91 - Any III - Epoca III

Barcelona, 1 d'abril de 1933

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

La tragèdia alemanya

Des que esclatà la guerra gran de 1914, el poble alemany porta damunt seu el pes d'una tragèdia que s'agreuja de dia en dia.

Primerament la fèrria mà de l'imperialisme imposà la guerra en la qual l'autoritarisme teutó va tenir la virtut d'aplegar contra seu el món en pes. El tractat de Versalles va ésser la llosa de plom que posada sobre aquell autoritarisme alemany va lliscar de seves espatlles per a anar a raure feixugament sobre el poble que cap culpa tenia de la guerra.

Ara ha reviscolat el mateix autoritarisme i, sota la fèrula d'un aventurer, cau damunt Alemanya un feixisme rabiós que tindrà la virtut també d'apinyar el món en pes contra el poble que, aparentment almenys, no té tampoc cap culpa de l'implantament de la dictadura.

Es possible, però, que tant en l'un cas com en l'altre, el poble alemany no sigui del tot innocent en la tasca d'endegar la tragèdia que sofreix des de 1914, perquè, i per una banda s'ha de tenir present la influència nefasta d'una cultura a base d'un patriotisme exacerbant, no hem d'oblidar que des de l'acabament de la guerra fins a l'època actual, Alemanya havia bastit una república democràtica sobre una constitució magnífica que el poble no ha sabut ni aplicar ni defensar.

La tragèdia alemanya és aquesta: un poble d'una cultura superior i d'una capacitat econòmica immensa, anorreat primerament als camps de batalla i vexat després per la tralla del feixisme. Tragèdia que té una causa, com la tenen totes les coses humanes.

Un augment de població que per alguns esperits tradicionals era un timbre de glòria per a Alemanya, va fer que — la llei de Malthus s'imposava — calgués cercar fora del país els mitjans de vida que la terra no podia donar; i això exacerbà l'imperialisme, que es veié obligat, d'una banda, a afavorir la producció interna i, de l'altra, a cercar mercats per tal de poder col·locar els productes i l'excés de població. La població escampada i la producció a vendre havia d'ésser protegida i això motivà el creixement de la força militar interna i exterior.

Es una tragèdia fatal que acabarà amb l'Alemanya si no fa marxa enrera. Plana damunt ella, encara, el perill d'una nova guerra desencadenada per la nova exacerbació de patrioteria i d'imperialisme. I, si el cas arriba, contra d'ella tornaran a aixecar-se tots els pobles de la terra, que no veuran la tragèdia del poble alemany, sinó l'engreïment i la follia dels seus directors, prou afortunats, però, per arrastrar darrera seu una bona part de la massa, emborratxada pels cants patriòtics i pels crits dels energúmens que a l'hora de pagar les culpes es quedaran a aixopluc.

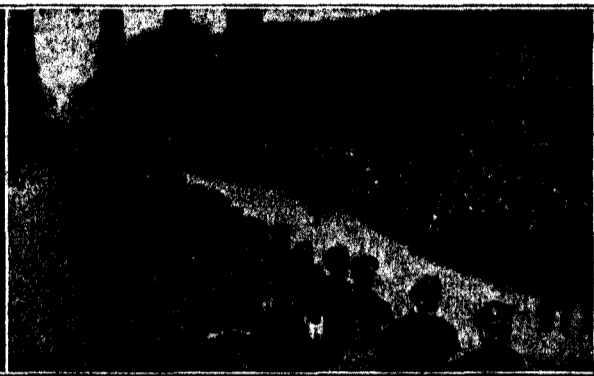
Serà el darrer acte de la tragèdia alemanya. A menys que la virilitat del poble sa, que és encara molt nombros, no s'imposi i no acabi abans amb els idols de fang del gran ex-imperi alemany.

FOLCH I CAPEDEVILA

Un crit d'alerta davant el perill nacionalista Com es podreix una joventut

Els «pomells de joventut» hitlerians desfilarant per la Porta Brandenburg (Berlín)

Els escamots de Palestra «Cascs d'Acer», desfilarant per la porta de Brandenburg (Berlín)

L'esfondrament d'Alemanya

Tot home liberal de bo de bo, haurà l'esguardar amb una pena infinita el tràgic espectacle d'aquestes joventuts que, per la porta de Brandenburg, desemboquen a l'Unter den Linden — la Via Sacra berlinesca — el gest decidit i el rostre enriolat, arborades d'entusiasme "patriòtic".

Poc saben ells, inconscient juvenalla, el mal que fan a la seva terra — que tant es pensen estimar — i a la causa de la civilització — que es creuen servir —. Pèrfidament, una gent funesta (imbècils o malvats), varen anar injectant en les seves venes, dia darrera dia, el virus nacionalista, disfressat a voltes amb etiquetes democràtiques i liberals.

Començaren cantant cançonetes inofensives i posant-se llacets a la solapa. «Deutschland über alles! L'arbre sagrat. L'himne a la bandera. ¡Visca la llibertat!... ¡Visca la Pàtria!...»

Però el virus nefast ha fet la seva tasca gangrenadora. Aci al teniu en els gravats que il·lustren aquesta plana. Vet aci els fruits d'aquell nacionalisme idiòtic de deu anys enrera: L'exaltació xovinista, el cranc del militarisme, l'odi als jueus, la bèl·lica xenofòbia, el desbordament esponeros de totes les mesquines passions que lliguen l'home a l'animalitat primària i li ceguen la visió dels seus deures humans, perennes i universals.

¡Quina pena no fan aquests milers de nois i noies uniformats, amb els ulls oberts i la visió apagada! Tenen ja l'ànima corcada per sempre. Llurs vides, per sempre, sols seran esclaves de la reacció. Amb clams de llibertat estan endogalant Alemanya. Amb cants d'amor a la terra, llancen els seus germans a l'abjectió i a l'oprobri, potser a la desesperació i a la misèria. Juramentats per la defensa de la mare pàtria, conspiren per desencadenar per tot l'ample de la terra els horrors del carnatge guerrer.

Fa catorze anys — abans d'assolir el poder — el feixisme italià disfressava la seva veu amb accents pacífics de democràcia i socialisme. El virus nacionalista va consumir la seva obra: Penseu en la Itàlia d'avui.

Una política de dues cares

Pel nostre catalanisme radical i autèntic, els homes que fundaren la U. S. C. hem hagut de sofrir més d'una vegada l'ultratge dels nacionalistes castellans, de tots els partits, i fins el blasme de pobres correligionaris curts de vista. Al servei de les llibertats de Catalunya, ningú no ha fet millor tasca que la nostra, puix obra nostra és la incorporació de les seleccions proletàries al moviment català. Ningú no supera el nostre patriotisme, en tant que — com a socialistes — voluntat de fer la pàtria digna, afany d'incorporar la nostra terra als corrents universals i anhel de posar Catalunya al servei de la humanitat. Això ens autoritza ara per alçar el nostre crit d'alerta contra la insensata conducta que segueixen certs capdavaners de la política catalana que, des d'un pretès camp liberal i enduts per llur fallera demagògica, no s'aturen en l'afalac dels més nerts patriòtics. L'orgull nacional — el més inferior i barat de tots, per tal com és aquell que cal compartir amb més gent — és el més fàcil d'estimular. Certament, és tasca planera exaltar les pròpies qualitats (reals o imaginàries), que no pas flagellar els vicis, les falles i les turpituds racials. Es feina més dolça abrandar l'innat coïfisme de les joventuts arrauxades, que no pas assenyalar-los llurs deures de treball, de sacrifici i d'heroica superació.

Cada dia que passa, a la balconada cèntrica d'un casal esquerrià flameja grotescament una nova bandera barrada amb la verda estrella solitària. Azañistes i governamentals a Madrid, alguns homes de l'esquerra — els més covards i tèrbols a l'hora que es discutia l'Estatut català

— afalaguen a Barcelona les manifestacions separatistes més baixes de sostre. Aquest doble joc — que podria conduir-nos a un tràgic carreró sense sortida — respon a la més rànica de les tradicions de la vella política. Fou ahir la famosa Escola de la Lliga i és avui — al servei de la reacció — la tàctica de tots els partits burgesos. Per una banda, tot són protestes d'amor a la República i per l'altra es tracta de fer-la per sota mà. Es parla a tothora d'elevat la cultura del poble i al mateix temps se'l vol idiotitzar amb la morfina letal del xovinisme més calet. ¿Que no ho veuen que educant la joventut en aquest fingiment jesuític li lleven la franquesa i la sinceritat que són els més nobles atributs dels joves? ¿Fins quan seran aprofitades per aquest doble joc, les dificultats polítiques que troba en el seu camí el Govern de la República? ¿Fins quan durarà aquest macarroneig lamentable i funest?

Mentre subsisti l'obstacle de la monarquia, molts de nosaltres érem separatistes i no amagavem enlloc els nostres ideals, ni a Barcelona ni a Madrid. Però el nostre separatisme, com el de tot home de mentalitat normal, no era una fi — mesquina i covarda — sinó un mitjà, l'únic aleshores per a poder servir els nostres interessos humans. Erem separatistes i, si fracassés la República i la il·lusió de la República, és segur que tornariem a ésser-ho. Avui, però, que tenim obert un camí legal i un ideal lèbic per realitzar, no ho podem ésser, per raons d'homenia i de lleialtat amb nosaltres mateixos.

Feixisme o socialisme

Després d'haver podrit la joventut d'Itàlia, el core del nacionalisme ha gangrenat la joventut d'Alemanya. Que vegin allò que fan els obrers catalans que es deixen embornar per les sirenes enervants del nacionalisme burgès. Que sapiguem cap on són menats aquests simpàtics i càndids xicotets que s'escargamellen amb el «pet de Segadors!» sota la napoleònica i trepidant batuta del senyor Fontbernat, els joves dependents que combreguen amb els xarismes de Palestra, els braus "patriotes" de Nosaltres Sols i els pares que s'embadaleixen quan llurs infants "juguen a soldats", convertits en escultistes i en minyons de muntanya. El feixisme ha seguit a tot arreu el mateix curs: Comença amb to de facècia i jocs de criatures i acaba tràgicament.

Els lluisos i els congregants de la Immaculada estan a llur lloc dins els estols del poncellisme. Els joves liberals que s'hi troben s'han deixat caçar amb parany, i cal que sapiguem reaccionar tot seguit amb un gest coratjós, encara que la crisi sentimental del moment redemptor els hagi d'esquinçar les entranyes afectives. (No cal cap valor per seguir les impulsions de l'instint, l'heroisme és d'aquell que sap contrariar-les). Sense que ells se'n donin compte, se'ls sotmet — des del punt d'albir humà — a la castració metòdica. Després, el mal ja no tindrà remei: pel virus nacionalista, llur noble abrandament patriòtic d'avui, degenerarà demà en el més ridícul i estantís dels patrioterismes. Amb l'ànima corcada per sempre, seran ja, per sempre, esclaus de la reacció.

Que pensin els joves que és ara l'hora de triar el futur del nostre poble. Que pensin que, aquí com arreu del món, només hi ha dos camins al seu davant: el del socialisme alliberador i el del nacionalisme xoví. Pel primer, Catalunya i els catalans assoliran totes les llibertats que per llur capacitat mereixin. Pel segon, portaran la nostra terra, inconscientment, joliosament — amb aquest rostre enriolat de la infel·lix juvenalla berlinesca — a la infamant vergonya del feixisme. Darrera d'un arrivista analfabet, o d'un psicòpata qualsevol, es creuran éssers els salvadors i l'honor de la pàtria i seran els seus butxins i la seva deshonra.

Els faistes cent per cent i els anarquistes trenta per cent

Mentre els faistes d'assalt fan de les seves dintre i fora la Confederació Nacional del Treball i atrinxerats a «Solidaridad Obrera» fan lerruisme i demagogia, els anarquistes trenta per cent, amb el trentista en cap, Angel Pestanya, des de «Sindicalismo», esperen quedar-se amb el cadàver de la C. N. T. quan la F. A. I. ja no sàpiga què fer-ne o un general els faci fer les maletes.

En l'aspecte teòric com en el pràctic, de tota l'ensorrada d'un grup en el camp de les lluites obreres, cap de més sorollosa que aquesta que es coneix amb el nom arbitrari dels

«Trenta». En el terreny de l'estratègia revolucionària, políticament i sindicalment, els «Trenta» no han aportat res de nou. Adhuc han tingut l'hegemonia de la Confederació més d'una vegada. No direm que la irresponsabilitat i l'anonimat hagi tingut tants partidaris com en la F. A. I., però s'hi acostava. La diferència està que els faistes s'ho juguen tot a cara i creu amb més facilitat que ells. Teòricament, però, es propugnen les mateixes funcions al Sindicat, amb els mateixos tòpics i les mateixes castròfiques solucions.

La setmana passada Angel Pesta-

ja des de «Sindicalismo» jugava una vegada més amb el «sí, però no» d'una manera que feia pena de tan infantil. Reconeixia que l'anarquisme havia fet fallida aplicada a les lluites sindicals, ensem que constatava la raó lògica d'aquest fracàs. Si, doncs, l'anarquisme al Sindicat li fa més mal que bé i el fa inoperant, i com a sistema polític no resisteix l'examen més sumari, ¿per què proclamar-se orgullosament anarquista al final de l'article?

Pestanya, persona excellent, com a sindicalista és una desgràcia. Hi ha F. A. I. per estona.

La força del greix

La manifestació de botiguers de Barcelona amb motiu de l'enterrament de no sé quin pobre diable i les subsegüents derivacions que provocà, ha tingut la virtut d'advertir una gran part de la classe obrera catalana de l'existència d'una gran força enemiga que fins ara venia ignorant i mantenint. Sobtadament, els obrers catalans han vist com aquells greixosos i pacífics botiguers a qui setmana darrera setmana han anat ofrenant graciosament una grossa part de llur salari en forma de beneficis en els preus, de robatori en el pes i de podridura en la qualitat, i a qui creien, a canvi d'això, obediències i submissos, s'alcen, s'empenyen, s'amunteguen esvalotadament, criden, i insulten no gens menys que uns autèntics representants del poble que els manté i els consent.

¿Indignació per la mort criminal d'un dels seus? La posició dels botiguers en aquest cas és la mateixa de la del lladre que plora la mort del seu confrare, però que intima-ment s'alegra de la desaparició d'un competidor. Agents provocadors? No. La veritable explicació d'aquella explosió és la irritació latent, reaccionària, que nia en el cor dels botiguers d'ençà de la República, davant d'una força imponderable, però pesadament sensible que els doblega i els menysprea; irritació que es manifestà sorollosament davant la personificació d'aquesta força, a la qual no reconeixen cap origen legítim ni democràtic si té la gosadia de voler atacar els seus privilegis i els seus cabals, destinats a bastir una torreta matussera al Putxet o al Guinardó.

Si, obrers, heus aci un enemic real. Un enemic acarnissat, potser el més cruel de tots, que no té prou en escanyar-vos cada dia, sinó que s'alçarà ferotgement en armes el dia que gosem portar a la pràctica la més petita de les nostres reivindicacions econòmiques. La protesta de l'altre dia no anava contra uns homes o contra un partit, sinó que anava contra tot un poble que incidentalment, per mitjà del partit governant, ha començat a caminar modestament per la via de la seva alliberació. Són els botiguers, és aquesta classe mitjana ogegada entre el desenrotllament oposat del capitalisme i del proletariat, que en la seva desesperació ha donat i dona els seus millors homes i els millors elements al feixisme.

Foren a Itàlia els botiguers els que a cada poble organitzaren el feix local, com aci a Catalunya organitzaren el Soment i a Alemanya nodrexen les rengleres de les tropes d'assalt hitlerianes que escampen el crim i la infàmia per tot el país. Són els botiguers, que pel seu gran nombre aconseguen crear un corrent d'opinió, els qui a França esperen Tardieu i a Finlàndia sostenen el moviment d'apllatats. I aci a Espanya, enrolats a la Lliga o al partit lerruista, són els botiguers, és tota aquesta fauna de petits comerciants que crea aquesta atmosfera difusa d'adversitat a la República i d'esperança en la reacció i en la dictadura.

Per la seva pròpia salvació, la classe obrera ha d'iniciar una ràpida i contundent acció agressiva contra aquesta força llefiscosa i repugnant per tal d'aconseguir llur total liquidació. No cal, per a això, emprar com a sistema la violència ni la presa del poder. Hi ha un sistema més eficaç i més ràpid: és l'aprofitament de la força adquisitiva del proletariat com a massa consumidora i la seva utilització en organitzacions cooperatives de consum que posin en mans de la classe obrera el control de l'aparell de distribució. El comerç intermediari viu totalment del consum dels obrers: el dia que aquests vulguin, poden acabar absolutament amb aquest element d'explotació per l'extensió i perfeccionament de l'actual sistema cooperatiu de consum.

Si veritablement volem deturar el pas a la reacció i acabar amb ella per sempre, hem de començar per aci. No hi ha acció revolucionària, per més allunyada que sigui, que no sigui possible si aconseguim plantejar-la i realitzar-la en l'aspecte més immediat.

ARDIACA

Un gran amic que ens visita

Dr. Alfredo L. Palacios

Entre les múltiples visites de companys de tots els països que hem rebut darrerament, ens cal esmentar en u. lloc d'honor la del Dr. Alfredo L. Palacios, prestigiós socialista argentí i gran amic de Catalunya i de la República espanyola. El Dr. Palacios, que havia prestat el servei inoblidable de protegir Macià i Gassol quan eren perseguits a l'Argentina gràcies a la intervenció decidida del nostre company Comorera, qui sollicità de Palacios el seu ajut i serví de mitjaner entre aquest i el President Macià, és una figura preeminent en el camp socialista i en l'estadi general de la cultura. Durant molts anys, havia compartit amb el desaparegut Dr. Justo la direcció visible del moviment socialista al seu país, i sempre ha estat—fins quan anècdotes avui oblidades l'han fet abandonar per un temps la política activa—una consciència civil altíssima, un impulsor tenaç del moviment reivindicador, un cavaller de totes les bones causes.

El Dr. Palacios, hoste d'honor, va ésser saludat a l'arribada per una representació numerosa de la U. S. C. Després hi hem parlat, particularment, alguns companys, i li hem pogut fer arribar una salutació més efusiva i més íntima, una perllongació del seu ambient socialista en aquesta Catalunya que ell considera com una extensió del seu poble. I el professor Palacios—professor en el sentit més alt, perquè ha estat, a la seva càtedra i a la tribuna, mestre efectiu i cordial de tota la selecció intel·lectual jove de la seva pàtria—ens ha parlat de mil coses; de la República, del nostre paisatge i dels nostres homes, de l'autonomia, dels conflictes de l'Amèrica Llatina—gueres baicàniques, experiència grandiosa de Mèxic, democràcia modelica de l'Uruguai—, del Socialisme català, espanyol, argentí, mundial; de records, de projectes, de la situació internacional... Ens ha parlat davant els ulls interns paisatges vastíssims i diversos, amb aquella paraula calorosa que sembla destinada a dominar una multitud en marxa. Però allò que ens va sobtar més, per la penetració psicològica i pel fons humà, de la conversa amb el nostre admirat company va ésser l'observació sobre l'anarquisme. El prestigiós senador socialista—un home ja madur, que ha viscut i forjat, diríem, tot el procés de cristallització d'un socialisme avençat i poderós; que ha bregat i ha vençut davant de dictadures ominoses—ens va dir que l'anarquisme de l'Argentina, que s'assemblava a l'anarquisme de Catalunya com una gota d'aigua a una altra, ja està completament dissolt i no compta en aquell moviment obrer.

Això s'ha fet—ens deia—sense cap violència, perquè fer màrtirs és sempre un error i les idees no desapareixen així. És una qüestió de cultura i de capacitat de la massa obrera. En 1901-1902, l'anarquisme tenia el predomini absolut del moviment obrer argentí, i nosaltres érem tot just un manat d'homes. Ara el partit socialista té una setantena de diputats, dos senadors i una influència decisiva en el país, malgrat les vicissituds sofertes. I hem guanyat tot això a força de discutir amb els anarquistes davant del poble, de fer obra positiva, de raonar amb lògica. Avui només hi ha en el moviment social de l'Argentina socialistes, i llevat d'alguna personalitat isolada molt respectable, jo no coneix cap anarquista militant.

Els catalans, que trobem encara deixalles considerables del vell esperit anarquista oposant-se a la saturació progressiva i inevitable del nostre ideari positiu, hauríem de meditar aquestes paraules.

Fem aquestes notes cuita-corrents, al darrer minut, poques hores abans d'anar-se'n del costat nostre el Dr. Palacios, amb la impressió fresca encara i desordenada de la seva conversa. Així i tot no hem volgut deixar de recollir, com a mereixedor d'ésser divulgat, un punt tan suggestiu de la seva conversa, ni la salutació—vibrant i emocionada—dels companys llunyans que fan *Vanguardia*, el popular diari del partit socialista argentí que havia estat dirigit anys enrera pel company Comorera, actual director d'aquest full rebel.

Salut a l'autor de *Derecho de asilo*, aquell que incorporà el nom de Catalunya, en uns moments inoblidables, a la legislació liberal del seu país jove! I, nosaltres, mireu d'aprofitar la lliçó que ens deixa.

GRANIER-BARRERA

Crisis...

Crisi. La trista paraula de moda. Crisi profunda en tots els ordres de la vida. Crisi, punt culminant de tot un sistema econòmic; punt on s'inicia, també, la inevitable davallada. Les coses han arribat a tal extrem—dins la putrefacta secta capitalista—que no és possible d'aplicar-hi cap remei. Ni amb una guerra. Una guerra: una bona matança de gent. Una humanitat sofrent, és el mínim a què pot aspirar un sistema capitalista no gastat, per poder aplicar a grans dosis l'amor al proïsme i fer la gràcia de caritat d'obrir treballs. Avui això ja no és possible de fer-ho amb una guerra. Una guerra seria el desastre per al potentat; seria un impuls més per a fer factible la liquidació en pocs temps d'aquest llast capitalista, inhumà i egoista. Una guerra seria donar pas a una nova civilització proletària. La banca mundial, doncs, és possible que no provoqui una guerra. A ells no els soluciona res. Seria lògic que es donés pas a un sistema nou, però l'egoisme analfabet pot més que el veritable seny—no vull pas referir-me al seny de la Llga—. Una actitud de cessió seria fins a cert punt una mesura conservadora; però no; ells, els savias, no donen cap solució. Ni volen acceptar-ne cap de les que donen els de l'altre costat. Els savias bé prou que rumien, però no els surt res. Serà que no són savis? Serà que enganyen una vegada més el poble?... Mentrestant el malestar augmenta. La situació pren un caire pessimista... Atracaments. Bombs. Tancament de tallers. Ferits. Manifestacions de sense feina. També hi ha premsa analfabeta (!)—perdoneu-los!—que gosa dir que no hi ha classes. Que la lluita de classes és un mite. I demana resignació i oracions pels obrers parats. Caritat.

Hi ha crisi en el treball. I bé, ¿d'on prové aquesta crisi? De la justícia de la República, per una manca d'energia a punir els excessos del capitalisme monàrquic i republicà, que pel cas és el mateix. Crisi d'autoritat a deixar que les bombes descobreixin la policia. Crisi de rectitud a deixar que l'anarquisme s'apoderi de l'administració de justícia. Crisi de sinceritat en els sectors polítics dominants. Manca d'energia per uns i excessiu rigorisme per altres. Els fets són irrefutables.

Una grandiosa dosi de mala fe informa també la direcció de la indústria i la banca. Els propietaris feudals, possessors d'homes i fàbriques, antirepublicans per essència, possessors del monopoli de la premsa catòlica-monàrquica, més o menys disressada, es planyen amb llàgrimes de cocodril de la crisi. Crisi que provoquen d'acord amb els enemics de la llibertat. Provocacions que es tradueixen

en fets sagnants que mal afecten a qui directament haurien d'afectar. Lluites fratricides en nom de la «revolució llibertaria», en nom d'un «anarquisme» que fa pudor de monarquisme i de sagristia; lluites que haurien d'agermanar els obrers per anar junts a la lluita i resoldre el problema econòmic que els savias estan perdent la salut de tan meditar-lo. Les accions obreres revolucionàries mal coordinades que sovint lamentem són els factors que allunyen cada dia més la solució, perquè l'obrer d'avui dia ja ha perdut el compte de les revolucions que li han fet fer a la poca-solta, i ha perdut la fe en les organitzacions de classe, desacreditades a sou.

La crisi actual a Catalunya podria resoldre's a base de fer justícia, caigues què calgués. Energia i no passivitat. A l'exportació de capitals se li podria respondre amb la incautació de les fàbriques. A les indústries parades... A grans mals grans remeis. Però per a començar a preparar el remei es necessita una organització de classe, es necessita una divulgació constant dels ideals socialistes i es necessita una massa preparada i valenta per acarar-se a totes les crisis.

Mentrestant la reacció fa de les seves—recordeu el 10 d'agost, la virada de Lerroux, els vint-i-nou monàrquics escapats, la propaganda antirepublicana dels capellans trabucaires, el projecte incipient de creació de «camises blaves», els sometents, Anguera de Sojo, etc.—, s'organitza ella i procura, amb una tàctica militar perfecta, dividir l'enemic. Aleshores un atac dona resultats admirables, tan admirables com un ple a la Model, una tancada de Sindicats, una recollida de periòdics, una pena per delictes de premsa. Monarquisme 100 per 100. Mentrestant la crisi s'aguditza i la reacció proletària només surt a fer el ridícul amb tota inconsciència; surt a desacreditar-se en voler organitzar un problema que necessita resoldre'l una collectivitat directora amb garanties morals i intel·lectuals, que no són pas les que ens ofereixen a preu fet i a termini fix una sèrie de revolucionaris de professió. Revolucionaris que solventen les crisis interiors amb acords despòtics, que són el reflex exacte de la seva incompetència o de la seva mala fe.

La crisi que primer que tot s'ha de solucionar és la que afecta els obrers, és la que podríem dir-ne crisi de confiança i de decisió en actuar; llavors l'altra crisi—la dels que estan enfront nostre—si que serà un mite, perquè no és més, a casa nostra, que un boicot a la República i a les possibilitats socialitzants dels partits de classe que sempre han estat al costat dels obrers i contra el capital, origen de totes les crisis.

PERE ESPANYOL

Sobre uns llibres escolars

Reproduïm del nostre confrare *El Magisteri Català* aquest article del company Abelard Fàbrega:

«JUSTICIA SOCIAL, portantveu de la Unió Socialista de Catalunya, ha publicat, darrerament, un article censurant una altra adquisició de llibres confessionals per a ús de les escoles del Patronat Escolar de Barcelona.

Des del punt de mira polític, l'article fa veure com aquell fet és una transgressió de la Constitució de la República, i, des del punt de mira pedagògic, es lamenta de la manca de respecte a l'esperit dels infants que mostra l'acte del Patronat Escolar, enviant llibres d'aquella mena a les escoles de la ciutat.

Si un periòdic de partit es posa del costat dels infants perquè llur personalitat sigui respectada, ¿què no ha de fer un periòdic professional on els seus lectors n'han d'ésser per essència — malgrat les diferències ideològiques personals que els pugui separar — els més fermes defensors?

Es de suposar que tots els educadors condemnaran el llibre professional, dogmàtic, de tendència determinada que contribueixi a deformar o a limitar la personalitat de l'infant. Del contrari, potser la nostra actuació no seria prou objectiva, no tindria en compte les lleis psicològiques i el concepte dels valors i de llibertat que informen tota l'obra educativa moderna, i potser llavors, d'una manera evident, mostraríem com estem en un nivell inferior a l'obra transcendental que ens és confiada.

Es clar que de vegades els mestres, malgrat llur capacitat i llur entusiasme, poden trobar-se davant d'una situació estatal amb unes lleis que els impedeixin d'actuar, segons les normes ideals de llur professió, millor dit, segons unes normes d'ètica professional. Però quan l'obstacle legalista no existeix, com ara passa amb les lleis de la República, que no sols permeten, sinó que estimulen el mestre perquè pugui realitzar tota la seva acció educadora, ¿com és possible que per mitjà de la premsa professional, per mitjà dels nostres representants en els organismes superiors i per mitjà de les nostres institucions tècniques no es treballi amb l'activitat normal suficient per a bandejar tot el que és contrari a aquest sentit d'educació que tant necessiten els infants? Nosaltres, lògicament pensant, com a educadors, no hi podem trobar cap justificació.

Hom sent dir sovint, per a defensar aquesta, diem-ne negligència, que com que l'escola necessita llibres de text, mentre no n'hi hagi d'altres s'ha de treballar amb els que es tenen o es troben, siguin o no confessionals. Però aquest argument, que en altres èpoques podia tenir, per a sortir del pas, algun punt defensable, ara no en té absolutament cap. I no el té perquè amb el sol fet d'admetre el llibre de text a l'escola queda desfigurada completament el sentit d'activitat que modernament té l'essència de l'educació.

Sembla que s'hauria de veure clar que l'ús del llibre de text ens deixa situats en l'escola de tipus merament instructiu, apriorístic, de fons determinista, de lliçons estereotipades, on el mestre ho és tot i l'infant no és res; on les classes tenen sempre un caire de passivitat i l'alumne és una mena de receptacle de les coses que li dona el mestre. I tot gira llavors al voltant d'una disciplina de caràcter completament extern, imposat, estil segle XIX; coses avui ja del tot superades.

Es per això que ens declarem totalment oposats a l'ús de tota classe de llibres de text, i que, en lloc d'ells, com diu Hermann Tobler, president de la Secció suïssa de l'Associació d'Educació Nova tinguem «biblioteques per a consultes» en el ben entès que aquests llibres no tindran mai cap caire de proselitisme, sinó que hauran d'ésser senzillament científics i de completa objectivitat.

Pot ocórrer, és clar, que hom necessiti a l'escola una sèrie d'exemplars de quelcom determinat o d'una part d'una obra; però aleshores podem disposar sempre, com ens ha demostrat Freinet, d'una petita impremta escolar, de fàcil adquisició i de senzill maneig.

Tot plegat, al nostre entendre, no és altra cosa que un problema d'adaptació i d'organització, i creiem que una ciutat com Barcelona, de grans possibilitats pedagògiques, podria haver enfocat i resolt totes aquestes qüestions que responen al desig imperiós de satisfer les necessitats i els interessos vitals dels nostres infants.

A. FABREGA

Perruqueria a domicili

Tallar i ondular . 1'50 Ptes.
Tallar . . . . . 0'75 "

Escriure a P. Iglésias, 32, 2.ª 1.^a
Telèfon 23169 - Barcelona

«Que els camarades hispànics no incorrin en els nostres errors...»

Aquest és el consell del socialista alemany Otto Braun en comentar la desfeta de la Socialdemocràcia al seu país. Consell digne de meditació davant les resistències continuades i les investides de la reacció a l'obra de la República. Allò que no ha estat possible al primer moment de perill per a la classe obrera alemanya malgrat els consells de Trotski de formar el front únic dels treballadors socialistes i comunistes, ha d'ésser un fet, i de pressa, a casa nostra.

Que no ens sorprenguin com ens sorprengueren el 13 de setembre. Aquells dies en què la sometnada no hi veia de contenta, el sindicalisme barceloní oposava una acció que incapacità certes organitzacions per a sempre més. «Se puede gobernar sin la C. N. T., pero no se puede gobernar contra la C. N. T.», deia «Solidaridad Obrera» ahora que els més terribles tancaven els Sindicats per tal d'estalviar aquesta feina al general Llossada. Tots miraven qui era el que corria més. I la dictadura i la dictadureta duraren vuit anys.

Avui, després d'aquells vuit anys indignes, encara hi ha qui us pregunta còndidament o imbècilment, si creieu en el perill feixista.

Parlem-ne, que val la pena. No tan solament hi creiem, sinó que ja n'hem vist les primeres manifestacions. Tota aquella llopada que posà les seves esperances en Lerroux després de l'acte de la plaça de braus de Saragossa i que el 10 d'agost es feren reus d'alta traïció, no són altra cosa que fermentos de feixisme. Els agents provocadors a sou de la Llga que el passat divendres demanaven un dictador de la mateixa forma incorrecta que ho havien fet davant els governadors Bas i Barber per lliurar-nos a mans de Martínez Anido i de Primo de Rivera, no són més que els puntals del feixisme espanyol. El color de les camises dels mercenaris que intentaran acabar amb les mines llibertats que ens hem donat amb la República no serà pas igual a la dels escamots italians o alemanys, però l'ànima que els aguantarà i finançarà és la mateixa: els terratinents, l'alta Banca, l'Església, els militars monàrquics que cobren de la República i els funcionaris rastrers que s'adaptaran a totes les situacions menys a aquella que, com la República, els dona una llibertat que no havien tingut mai.

Afegeim-hi part dels afamats de l'exèrcit dels sense feina, que cada dia creix més, i tindrem qui ha de nodrir els quadros del nostre incipient feixisme.

A veure si seria lògic que badéssim!

BERNADO

ECOS I COMENTARIS

El centenari de Goethe

Per honorar la memòria del gran alemany i gran *weltbürger* Joan Wolfgang Goethe, el nostre il·lustre amic el conseller de Cultura, senyor Gassol, ha tingut una escaienta iniciativa: l'edició d'un bell llibre, recull de pàgines del Mestre, dedicat a les escoles de Catalunya.

Malauradament, En Ventura Gassol, com es comprèn, ha hagut de refiar-se d'altres persones, i aquestes no han sabut fer honor a la confiança del ministre-poeta. Si la presentació del llibre té una gran dignitat, la tria té falles lamentables. La poesia que obre el llibre és una de les balades que menys honor fan a la figura que es vol homenajar: «La campana que camina». I dit això des d'un punt d'albir purament literari, és molt de doldre que en un llibre destinat als infants, i en dies d'escola laica, s'hi dramatitzi el cas d'un noi molt descreient — que mai no anava a missa», el qual és punit del seu pecat afros per la persecució a què el sotmet la campana de l'església. Podeu comptar l'esglai de la criatura en veure's perseguida per un monstre de bronze! «Des d'aquell dia assenyalat, — sent la campana i tot ho deixa — per anar a l'ofici: no fos cas — que el convidés ella mateixa!»

Estem segurs que l'amic Gassol ha estat el primer de lamentar l'atzagaïada i estem segurs també que prendrà nota de la rata de sacristia que ha volgut posar en ridícul el nostre laïcisme.

Dels Segadors, encara

L'arribada del nostre camarada doctor Palacios va servir perquè el pomellisme i el nostre feixisme de bolquers es manifestés esplendorosament. Tota mena de crits — més o menys idiotes i fora de lloc — i un devessall de Segadors que feia fredat. Fóra bo què els homes que es diuen liberals i avançats recordessin la lletra del cant ultramontà i reaccionari: Vet ací unes quantes estrofes que convé recordar:

«Han cremat un sagrat lloc que Santa Coloma es deia. Cremen altars i casulles i corporals i patenes i el Santíssim Sagrament, alabat sia per sempre.

Bon cop de falç!
Bon cop de falç defensors de la terra!
Bon cop de falç!
Mataren un sacerdot mentre que la missa deia. Mataren un cavaller a la porta de l'església. En Lluís de Furrià, els àngels li fan gran festa.

Anaren a la presó; donen llibertat als presos. El Bisbe els va beneir amb la mà dreta i l'esquerra. —On és nostre capità? —On és nostra bandera? —Varen treure el bon Jesús tot cobert amb un vel negre. —Aqui és nostre capità. Aquesta és nostra bandera! Bon cop de falç, etc., etc.

Evidentment, aquesta és la bandera dels nacionalistes reaccionaris: un Crist cobert amb un vel negre. Vet ací la creu evàstica del feixisme català. «El Bisbe els va beneir amb la mà dreta i l'esquerra...» Ben beneïts siguin!

¿I com és possible que les nostres joventuts liberals es deixin encibornar d'aquesta manera i no s'adonin que els fan combregar amb rodes de molí?

El senyor Cabestany

Hi havia a l'Ajuntament un senyor Cabestany, cap dels Serveis Tècnics, el qual — ignorem per quines raons — hagué d'abandonar el seu lloc amb la caiguda de la Dictadura. Ara sembla que aquest senyor ha estat nomenat per a presidir la Comissió Mixta d'Enllaços Ferroviaris, com a home de la confiança del Govern. ¿Es que a Madrid segueixen sense assabentar-se de res del que passa al Pla de la Boqueria? ¿No hi ha ningú a la Generalitat per a informar el Govern? ¿Tothom haurà de badar sempre?

Caçat al vol

—I això dels escamots, què?
—Doncs que es vol escamotejar la dignitat de Catalunya.

Trameteu el vostre butlletí d'adhesió a «LES LLETRES SOCIALISTES»

(NOM PROVISIONAL)

Cooperativa popular de llibreria, papereria i material escolar i científic

En ..... amb domicili a ..... carrer de ..... núm. .... pis ..... de professió ..... s'adhereix en principi a la Cooperativa de llibreria, papereria i material científic i escolar LES LLETRES SOCIALISTES i declara estar disposat a subscriure ..... (1) parts individuals de 10 pessetes cada una. .... de ..... de 19..... (signatura)

(1) Indiqueu el nombre de parts que voleu subscriure.

Per una secció universitària de la Joventut Socialista de Catalunya
Als estudiants de Catalunya

La creixent vitalitat del moviment socialista català, està gestant un òrgan imprescindible per la seva projecció en el futur: la Joventut socialista catalana.

Sense por de caure en apriorismes gratuïts, cal afirmar que la coordinació de les intel·ligències joves, que senten i pensen en socialista, era de necessitat indejurable.

La magnànima sensibilitat de les consciències joves que les fa vibrar intensament en busca de justícia a impulsos de llur humanitarisme incipient, calia fer-la exquisida, i calia per atzò establir una convivència mútua que els retrobés amb els homes d'un sentimentalisme andleg, però acurat per l'experiència. L'existència d'una joventut socialista dins de la U. S. C. combia aquest postulat indubitable.

En les èpoques sortosament passades del cavallament borbònic sobre Catalunya, foren els joves els més nacionalistes. Però és també veritat que seran els joves els primers a despullar-se de l'atavisme nacionalista—d'ara endavant nefast—, heretat d'aquella època passada d'afirmació, que, com diu En Campalans, fou necessària, pel normal desenvolupament del determinisme que regeix tot desenvolupament nacional. Cal que la joventut sigui l'avantguarda de les forces que es llencin a la conquesta de l'universalisme del futur.

Sovint s'afirma que l'estudiant té una feina única: estudiar, i se li nega el dret elemental de llegir, comentar i opinar sobre coses que no siguin els textos de les assignatures oficials. Hi ha, desgraciadament, universitaris que es dobleguen sota el pes vague d'aquest apriorisme i actuen d'acord amb ell. Són aquells empollons que tenen moltes matriculas i sobresalientes, incapaces, però, de pensar per compte propi, i que en arribar a homes no desputen en cap activitat social. Són aquells dogmàtics que s'atorguen l'exclusiva en l'art de discutir, perquè als seus arguments, nascuts d'una intel·ligència esclerosada pel poc ús del sentit de crítica, hom sap oposar-los uns altres arguments de més constatació.

L'actual organització de la Universitat, la deficient formació pedagògica dels catedràtics, i la falsa noció d'autoritat de molts pares que es creuen amb dret a mediatitzar la consciència dels fills—heus ací la necessitat de l'escola única—, constitueixen el trigon fonamental que anquilosa la consciència dels futurs intel·lectuals.

Cal que els estudiants deixin volar, pausadament, llur sentit d'autocrítica, per sobre tot el que estigui a llur abast. Que tot és ciència en aquest món, i és segur que, en contemplar la nostra humanitat tan poc justa, engrossaran les files del Socialisme, en les quals treballadors i intel·lectuals celebren meravelloses nocions on estan convidats tots els homes de bona voluntat.

Jove intel·lectual: rebel·la't contra l'actual funcionalisme del món, i treballa per una humanitat més justa. La Joventut socialista catalana l'oferirà un lloc als seus rengles.

ANTONI VILANOVA

COMARCALS

Bielal del Penedés

El mes passat va tenir lloc a aquesta localitat el casament civil de la senyoreta Maria Sans Canis, germana del nostre volgut company de la Secció En Jaume Sans Canis, amb el jove N'Isidre Bou, de Barcelona i afiliat a la Secció del Districte VI de la U. S. C.

L'acte, que havia desvetllat força expectació, es va veure molt concorregut. Actuaren de testimonis els nostres companys d'aquesta Secció de la U. S. C. En Salvador Miró Junoy i En Casimir Borrell Martí.

Que sigui enhorabona i que corri l'exemple, puix que així es demostra la fermesa de les conviccions.

En aquesta localitat existeix una Societat anomenada «Unió Republicana Federal» (?).

No fa gaire temps que alguns elements de la dita Societat varen organitzar un acte catòlic amb el nom d'Aplec Comarcal Fejocista.

En l'acte es varen dir moltes besties, alguns d'elles prou grosses per donar motiu a l'aplicació de la Llei de Defensa de la República.

Però no acabà aquí la cosa. A la Societat «Unió Republicana Federal», que és el feu del republicanisme antic i caduc, i també de la Dictadura, va promoure molt d'enrenou la celebració de tal acte, i per aquest motiu es parla ja del canvi de nom de la Societat de referència, la qual d'ara endavant es podrà anomenar «Unió Republicana Fejocista».

Es qüestionà només de canviar algunes lletres. . . .

En la darrera Assemblea de la Secció local de la U. S. C. fou nomenat el següent Consell Directiu:

Secretari General: Mestre Vidal.
 Secretari d'actes: Vidal Solé.
 Tresorer: Bundó Porta.
 Vocal: Porta Solé.
 Id.: Mateu Porta.

El passat diumenge, en Assemblea extraordinària foren nomenats els següents delegats del III Congrés de la U. S. C.:

Rivella, Borràs, Miró, Sumoy, Porta Solé.

EL CORRESPONSAL

SESTA EXHAURINT EL LLIBRE DE
RAFAEL CAMPALANS
POLITICA VOL DIR
PEDAGOGIA
 (Manual pràctic de Socialisme Català)

Biblioteca d'Estudis Socials
 Pràctics de **Joaquim Xirau**
5 PEsSETES

Comandes a aquesta Redacció i a totes les llibreries
 Els subscriptors de JUSTICIA SOCIAL poden adquirir el llibre a 4 pessetes, franc de ports i certificat

II Congrés de la F. C. de Barcelona
 Dies 25 de Març i 1 i 2 d'Abril

Sessió de constitució

Dissabte, dia 25, tingué lloc, a l'estatge de la Secció del Districte VIII, la primera sessió del II Congrés de la Federació Comarcal de Barcelona, per tal de substanciar els tres primers punts de l'Ordre del dia.

I. — VALIDACIO DELS TITOLS DE DELEGAT

Oberta la sessió a dos quarts d'onze, pel company Rossell Montané, en la seva qualitat de secretari de l'Executiva de la F. C., la mesa provisional, composta per aquesta, passà a validar els títols de delegats i comunicà seguidament que havien estat declarats delegats els companys següents:

Secció de la Barcelona vella (Districtes I i V). — Titulars: Cirera, Farré, Roure Torent i Rossell i Montané; Suplents: Graupera, Grau Verdú, Jover, Pi i Martínez.

Secció del Districte II. — Titulars: Coloma, Montealegre i Rivés; Suplents: Quintilla i Vergés.

Secció del Districte III. — Titulars: Martí i Nebot; Suplents: López i Ràfols.

Secció del Districte IV. — Titulars: Ardiaca, Ferrés, Monpel i Santaló; Suplents: Castilla i Martí.

Secció del Districte VI. — Titulars: Aleu, Gannau, Montlló, Muntanya, Penadès, Salazar; Suplents: Olivell, Maassip i Ribé.

Secció del Districte VII. — Titulars: Elies, Fàbregas i Vilà; Suplents: Gisbert i Salelles.

Secció del Districte VIII. — Titulars: Coma, Folch i Capdevila, Lluís, Mateo, Planas, Ramis, Ruiz, Rull i Sales; Suplents: Boira, Escolà, González, Pallarols, Taxonera, Torres, Torta.

Secció I del Districte IX. — Titulars: Expòsit, Murtra i Sorribas; Suplents: Buxó, Gómez Cuevas i Selgas.

Secció IV del Districte IX. — Titulars: Bonet, Trias; Suplents: Casas, Contel.

Secció d'Horta. — Titulars: Camps i Sánchez.

Secció I del Districte X. — Titulars: Coletas, Morgades i Viladomat; Suplents: Fontanilles, Gómez i Sastre.

Secció del Poble Nou. — Titulars: Carulla, Gabarriet i Rodríguez; Suplents: Casas, Coll i Tomàs.

II. — CONSTITUCIO DEL CONGRES
 Seguidament el company Rossell i Montané declarà constituït el Congrés es procedí a votar la mesa definitiva. Realitzada votació ordinària, donà el següent resultat:

President: Botella.
 Vice-President: Fàbregas.
 Secretaris: Comas i Ardiaca.

III. — NOMENAMENT DE PONENCIES

Un cop la Mesa nomenada hagué pres possessió es procedí al nomenament de ponències. Efectuada la votació ordinària, les ponències quedaren constituïdes en la següent forma:

Ponència Revisora de comptes: Monpel, Montealegre, Planas i Sales.

Ponència de Gestió: Coloma, Murtra, Salazar, Santaló, Rossell i Montané.

Ponència de Reforma d'Estatuts: Expòsit, Ferrés, Folch, Gannau i Roca.

Ponència de Proposicions: Aleu, Cirera, Mateo, Penadès, Ramis.

Seguidament el President aixeca la sessió, a dos quarts de dotze.

Reglament de discussió
 (APROVAT PEL I CONGRES)

Article 1. Un cop enllestida la validació de credencials, el Congrés nomenarà entre els seus membres una mesa que presidirà els treballs del Congrés i portarà l'ordre de les discussions.

Aquesta mesa estarà composta d'un president, un vice-president i dos secretaris.

Art. 2. Les proposicions presentades al Congrés seran discutides sols en el cas que siguin acceptades per la ponència respectiva i en cas contrari, quan ho demanin com a mínimum la meitat més un dels delegats presents.

Art. 3. Les votacions seran nomi-

nals quan ho demanin deu delegats com a mínimum.

Art. 4. La Presidència tindrà facultat, en cas de manca de temps, de fixar una durada màxima per a cada intervenció en els debats.

Art. 5. El nombre de membres que compondran cada ponència serà de cinc, quedant la mesa facultada per al nomenament dels components de les dites ponències.

Segona sessió:

AVUI, DIA 1
 a les deu del vespre

Tercera sessió i següents:

DEMÀ, DIA 2

Lloc del Congrés:

Secció de Gràcia
Montmany, 24

Unió Socialista de Catalunya

Mitjings i Conferències

ABRIL, 7

Conferència del company Serra i Moret a la Secció de Canet de Mar, a les nou del vespre.

Tema: «Obra municipal socialista».

ABRIL, 9

Conferència del company Serra i Moret a la Secció de Sant Pol, a les onze del matí.

Tema: «El socialisme en els pobles rurals».

Seccions i dels districtes IX i X

Les Seccions primeres dels districtes IX i X, convoquen els seus afiliats a l'Assemblea general que tindrà lloc el proper dimecres, dia 5 d'abril, a dos quarts de deu del vespre, en llur estatge social, Clot, 32, baixos, per tal de tractar del següent

ORDRE DEL DIA

- I. Lectura de l'acta de l'Assemblea anterior.
- II. Els Delegats al passat Congrés Comarcal donaran compte de llur actuació.
- III. Discussió i aprovació dels Reports del Comitè Executiu, Grup parlamentari Constituent, Grup parlamentari Català i de l'ex-ConSELLER d'Economia i Treball.
- IV. Discussió i aprovació de les Ponències sindical, municipal, cultural i cooperativa.
- V. Nomenament de Delegats al II Congrés General del Partit.
- VI. JUSTICIA SOCIAL, diari.
- VII. Proposicions.

Penya U. S. C. d'escacs

Per tal d'anar a l'organització d'un nou concurs d'escacs, preguem tots els simpatitzants d'aquest joc que vulguin prendre part en dit concurs, que donin el seu nom tan aviat com sigui possible al company J. Puig (conserge de la USO), Portaferrissa, 30, principal, tots els dies de set a

dos quarts de nou. En aquest concurs hi hauran valuosos premis.

Les partides assenyalades per a demà, són ajornades fins al proper diumenge.

Nota: La quota de soci és de 15 cèntims setmanals.

II Congrés General de la U. S. C.

Les Seccions de la U. S. C. són convocades al II Congrés General de la U. S. C., que tindrà lloc a Barcelona, els dies 14, 15 i 16 d'abril, per tractar el següent

ORDRE DEL DIA

- I. Validament de credencials.
- II. Reglament de Discussió.
- III. Constitució del Congrés.
- IV. Informe de Comitè Executiu.
- V. Informe del Grup parlamentari constituent.
- VI. Informe del Grup parlamentari català.
- VII. Informe de l'ex-ConSELLER d'Economia i Treball.
- VIII. Ponència Sindical.
- IX. Ponència Municipal.
- X. Ponència Cooperativa.
- XI. JUSTICIA SOCIAL, diari.
- XII. Projecte d'unificació del Socialisme a Catalunya.
- XIII. Proposicions.

A cada Secció li correspon un delegat per dret propi i un altre per cada 25 cotitzants o fracció de 25.

Les proposicions han d'ésser tramessas al C. E., el més tard, el 3 d'abril.

Secretari General.
 Joan Comorera

KARL MARX

La "Commune" de París

(Continuació)

menys» (els diferents partits de la classe dominant), en canvi obria un alim entre aquesta classe i el propi cos de la societat que vivia fora de llurs delmades fileres. Llur unió salvava els obstacles que sota els règims precedents llurs propis divisions havien posat a la potència de l'Estat per a contenir-la; i ara, davant l'alçament del proletariat que els amenaçava, empraven a llur profit aquesta potència de l'Estat; implacablement, sorollosament, amb ostentació, en feien el gran enginy de guerra nacional del capital contra el treball. Tanmateix, en llur croada permanent contra la massa de productors no els bastava solament investir el poder executiu de poders de repressió cada cop més amplis, sinó que els calia privar l'Assemblea nacional, llur fortalesa parlamentària, dels seus mitjans de defensa contra el poder executiu,

Aquest, en la persona de Lluís Bonaparte, els en foragità.

El producte natural de la República del partit de l'ordre fou el segon Imperi.

L'Imperi, amb el cop d'Estat per acta de naixement, el sufragi universal per sanció i el sabre per ceptre, pretenia sostenir-se amb l'ajut dels camperols, aquesta gran massa de productors no compromesa directament en la lluita del capital contra el treball. L'Imperi es vanava de salvar la classe obrera per la supressió del parlamentarisme i amb ell la sotmissió ostensible del govern a les classes posseïdores. Es vanava de salvar les classes posseïdores per la consolidació de llur supremàcia econòmica sobre la classe obrera; i finalment, es vanava de realitzar la unió de totes les classes fent reviuere per a totes la quimera de la glòria nacional.

En realitat, l'Imperi era l'única forma de govern possible en un moment en el qual la burgesia havia perdut la facultat de governar la nació i en el qual la classe dels treballadors no l'havia adquirida encara. Arreu del món fou aclamat com el salvador de la societat. Sota la seva influència, la societat burgesa, lliure de tota preocupació política,

aconseguí un desenrotllament insospitat àdhuc per ella mateixa. La seva indústria i el seu comerç prengueren dimensions colossals; la pirateria financiera celebrà orgies cosmopolites; la desfílada desvergonyida d'un luxe sumptuos, fals i envilidor féu ressaltar més encara la misèria de la massa. El poder de l'Estat, que en aparença semblava planar ben al damunt de la societat, era en realitat el seu major escàndol i el niu de totes les seves corrupcions. La seva pròpia podridura i la podridura de la societat que havia salvat foren posades al nu per la baioneta de Prússia, impacient com estava de traspasar la seu suprema d'aquest règim de París a Berlín. L'imperialisme és alhora la més vil i l'última forma d'aquest poder central que la classe mitjana, als seus orígens, s'ha engrinyat a forjar com un mitjà d'emancipar-se del feudalisme i que la societat burgesa en plena maduresa, ha transformat definitivament en un mitjà de sotmetre el treball al capital.

La «Commune» fou l'antítesi directa de l'Imperi. El crit de Revolució Social amb què la revolució de febrer fou saludada pel proletariat de París no expressava més que una vaga as-

piració vers una República que hauria de substituir no sols la forma monàrquica de la dominació d'una classe, sinó àdhuc aquesta mateixa dominació. La «Commune» fou la forma positiva d'aquesta República.

París, seu central del vell poder governamental i alhora fortalesa social dels treballadors francesos, s'havia alçat en armes contra el projecte de Thiers i dels rurals de restarurar i de perpetuar el vell poder governamental que els havia llegat l'Imperi.

Si París podia resistir era sols perquè, com a conseqüència del setge, s'havia deslliurat de l'exèrcit i l'havia substituït per la guàrdia nacional, composta en la seva gran part per obrers. Calia transformar aquest fet en institució. El primer decret de la «Commune» suprimí, per tant, l'exèrcit permanentment i el substituï pel poble armat.

La «Commune» estava composta de consellers elegits pel sufragi universal en tots els districtes de la ciutat, responsables i revocables per curts períodes. La majoria dels seus membres eren, naturalment, obrers o representants reconeguts de la classe obrera. La «Commune» no havia d'ésser

(Continuarà)

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre . . . 2'50 ptes.
Semestre . . . 4'50 "
Any . . . . . 8'00 "

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Portaferriassa, 30, pral.
BARCELONA

Noves d'Alemanya La invasió dels barbars

Carl von Ossietzky, el valent redactor de la "Weltbühne", Otto Lehmann-Russbüdt, autor de la "Internacional sagnant dels armaments", i l'advocat Apfel, defensor dels militants revolucionaris, foren empresonats pocs dies després del trenta de gener. Després de les eleccions, s'ha sabut que han estat víctimes de les més terribles tortures. Sembla que l'advocat Apfel ha intentat suïcidar-se. A Ossietzky li han trencat les dents una per una a cops de revólver. La caceria dels intel·lectuals s'estén per tot el país.

Per la Leipzigstrasse, a Berlín, en ple dia, passa tranquil·lament un rabi. De sobte un grup hitleria travessa el carrer i les empenen a trets amb el jueu. L'home es desploma. Els assassins s'allunyen. Ningú no gosa protestar. Al cap de poca estona una ambulància recull un cadàver.

A Worms les tropes d'assalt s'apoderen de tres jueus i de llurs fills. Sota l'amenaça de tortures pitjors i de la mort, obliguen els fills a colpejar llurs pares fins que la sang els raja.

En una ciutat del Sud-Oest, un comunista fou lligat a un cavall llançat al galop i arrossegat d'aquesta manera durant una llarga distància.

Un dirigent de la "Reichsbanner" de Darmstadt, després d'haver-li trencat un braç i ensorrat una costella, ha hagut de travessar la ciutat portant un cartell amb aquestes paraules: "Visca Hitler!"

A Ottendorf, prop de Dresde, els socialistes que foren trobats a casa seva, foren conduïts encadenats a la plaça davant de l'Hotel del Cavall Blanc, on les organitzacions socialistes celebraven llurs reunions i guardaven llur material. El material fou amuntegat al pati i cremat i els socialistes foren obligats a saltar per damunt del foc enmig dels bramuls de jola dels nazis. Els malaurats, desfets a cops de matraça, hagueren de saltar fins que caigueren esgotats. Aleshores se'ls féu beure oli de resinà.

Les tortures infligides a Colònia al diputat socialista Sollmann ultrapassen tot l'imaginable.

Durant hores senceres Sollmann fou colpejat per equips que es rellevaven. Li cremaren els peus amb torxes tot tirant-li aigua freda al damunt. Quan perdia el coneixement el deixaven tornar en si per tal de començar el suplici de nou. Diverses vegades urinaren sobre la seva cara sagnant. Finalment, creient-lo mort, es desferen d'ell llançant-lo a un soterrani on els seus amics el descobriren. Transportat en auto a l'altra banda de la frontera, Sollmann es troba actualment en tractament en un hospital. Al redactor en cap de la "Volkstimme", que el visità a l'hospital, Sollmann, socialista de dreta, declarà: "El nou de març he comprès millor el feixisme que per tots els llibres. Ai d'aquells que creuen poder-lo vèncer amb arguments intel·lectuals! Hem entrat en un període de socialisme heroic i militant!"

Estutgard, 25.—Durant la nit passada la policia detingué 280 comunistes i practicà 400 escorcolls.

Totes les persones detingudes han estat traslladades al campament de concentració de Heuberg.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.º - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

La lliçó alemanya

En el seu darrer número, «Mondes», la inquina revista de l'inquiet i cordial Barbusse, es fa un magistral anàlisi crític de la situació actual alemanya, del que extraiem els següents fragments. Creiem que, com diu l'autor de l'estudi, és hora de dir les coses pel seu nom i creiem que fem un gros servei als nostres militants i a tot el proletariat català contribuint a posar de relleu — amb les llàgrimes als ulls — tots els greus errors en què han incorregut els directores del moviment obrer alemany per tal que ens serveixin d'experiència i de lliçó en la nostra actuació futura i que ens privin de caure en els mateixos pecats de feblesa per una banda i d'insinceritat per l'altra, que ara tan durament paga el proletariat alemany.

«La batalla decisiva estava perduda de molt temps ençà. Feia ja anys que la República alemanya sols vivia de la divisió dels seus enemics. Avui dia apareixen les conseqüències de les faltes comeses pels partits obrers.

El reformisme de la social-democràcia que molt de temps abans de la guerra havia cessat d'ésser revolucionària, paga avui dia, en una inimaginable desfeta, els serveis prestats a la burgesia en agost de 1914 i en novembre de 1918. Haase estrenyent la mà de Guillem II («Ja no hi ha partits»), el pacte d'Hebert amb el general Groener i el G. Q. G., el mateix dia de la revolució aparent (en realitat la contrarevolució començava), la confiança infantil de Noske en els oficials de l'antic exèrcit que lluraven la República a la Reichswehr — heus ací les primeres etapes d'una evolució que havia de conduir a les etapes del 20 de juliol, 30 gener, 28 febrer i 5 març de 1933. Aquest orgullós partit social-democrata, admirat durant anys i anys pel proletariat del món sencer, el més ben organitzat d'Europa, s'ha esfondrat en alguns dies sota els cops d'un enemic àvid de poder i que no recula davant cap brutalitat.

Es de témer que d'ara endavant els seus enemics mantinguin la social-democràcia en una situació que no li donarà més que una ombra d'existència i que sotmetrà l'energia revolucionària del proletariat als interessos d'una classe de dirigents preocupats de mantenir la legalitat a tot preu, adhuc al preu d'una impotència permanent i confessada.

La desfeta total de la social-democràcia no es justifica però s'explica per les aberracions reformistes dels caps i de les masses emburgesades durant el període de prosperitat. Per la seva banda, el partit comunista s'ha presentat sempre com a partit de la revolució; havia de saber quina sort l'esperava i quins mètodes de l'adversari hauria de combatre. Avui paga tràgicament els seus mètodes ultra-esquerrans, el joc insincer del front únic, la divisa de «la social-democràcia enemic principal». Els revolucionaris s'han desfet lamentablement, ells que en biblioteques senceres anunciaven al món que estaven prestos pel combat.

Que un partit com el partit socialista, basat enterament sobre la legalitat, la democràcia i la no-violència hagi estat sorprès pels esdeveniments i paralitzat no té res d'estrany. Però que l'aparell del partit comunista hagi estat completament destruït i que davant la situació extralegal en què ha estat col·locat sols hagi adoptat mesures absolutament insuficients, és inconcebible.

La sort del camarada Friedlaender

Després de les eleccions alemanyes, i justament inquiet per les mesures de terror i de crim amb què Hitler ofega tota manifestació socialista, han estat molts els companys i amics que se'ns han atansat per interessar-se per la sort que hauria pogut córrer el nostre camarada Dr. Otto Friedlaender, que tantes simpaties es guanyà dintre el nostre partit per la seva memorable conferència al nostre estatge central.

Fins fa pocs dies ens mancaven tota mena de notícies relatives al nostre amic, cosa que ens feia estar en la natural temença; avui, però podem comunicar als nostres companys que el camarada Friedlaender es troba refugiat a Praga després d'una accidentada fugida de Berlín, perseguit pels nazis, que no li perdonen la valentia del seu discurs a Barcelona, que no tan sols li ha costat l'haver de fugir de la seva llar, deixant sola la seva pobre mare malalta, sinó els seus mitjans de vida, puix que el seu retorn a Berlín, així que es conegué al ministeri d'Afers Estrangers el report de la conferència que s'apressà a trametre el consolat alemany de Barcelona, l'empresa periodística on treballava com a redactor l'acomiadà immediatament.

A Praga el company Friedlaender es troba assistit pels companys txecs i des d'allí ens trameta una emocionant salutació a la qual corresponem fraternalment unint-nos en un crit comú d'indignació i de venjança.

NIALET - Tel. 14768
Para IV, 128-130 - BARCELONA

No es pot dir que hi hagi una resistència heroica organitzada del proletariat. Les accions isolades d'obres desesperats, els actes de revolta sense resultat són augmentats desmesuradament. Cal dir les coses tal com són: veure clar i sense il·lusions la dura realitat.

El proletariat alemany ha estat cruelment vençut. Ens trobem davant la destrucció total d'un moviment obrer edificat durant setanta anys d'esforços i sacrificis. Cal començar de nou. Cal trobar el camí en mig de les runes acumulades per la catàstrofe i les il·lusions dels vençuts.

Certament, resten a Alemanya milions d'homes que, malgrat les persecucions, conserven llur fidelitat al socialisme. Mes seria innocent de voler desconèixer les conseqüències de la desfeta i les febles possibilitats de mantenir aquests milions en llur fidelitat a la causa, de fortificar llur fe, de vivificar llurs esperances, de donar-los una arma ideològica i sobretot de fer néixer noves forces per a la propagació del socialisme.

En els mesos que s'atancen cal esperar una consolidació de la victòria feixista. Els sindicats incorporats en el nou règim, la població sencera presonera de l'aparell de propaganda que va a muntar Goebbels, aquestes són les pròximes etapes de l'evolució alemanya. Els feixistes d'Alemanya són bons deixebles de llurs mestres italians, però igualment de llurs enemics mortals de Rússia. Es va a crear un sistema gegantí «educació nacional»; es va a extirpar el «marxisme» fins a les arrels, si més no, en la mesura en què és legalment possible d'imposar tendències polítiques i culturals a tota una generació i especialment a la joventut.

El feixisme disposa d'una gran reserva de confiança en les masses de la petita burgesia, en els camperols i aiximateix en una part no negligible del proletariat — els sense feina —. Res tan fals com pensar que Hitler es trobarà ben aviat al capdavant del carrer. Precisament és ell qui avui es beneficia de la confiança en el futur i de l'acceptació dels sacrificis que els governs republicans havien demanat en va. La propaganda feixista ha aconseguit convèncer el poble que Hitler necessita temps i que no se l'ha de deixar abandonar a mig camí. Es maneja amb virtuositat un mètode que ara entusiasma i ara esporgueix la burgesia alemanya. El terror, la cadena ininterrompuda de provocacions fan llur efecte.

I quan la confiança serà esvalda, quedarà el poder. Les desil·lusions econòmiques no es tradueixen immediatament en desil·lusions polítiques. La pròpia República, feble i mal defensada, ha pogut mantenir-se a través de diversos anys de crisi. No es pot esperar menys del feixisme, que no recula davant de res, que empra la violència sense contemplacions i disposa d'un arsenal inesgotable de mitjans capaçs de mantenir en el poble les concepcions falses i il·lusòries.

Cal dir les coses tal com són! La situació alemanya és molt greu. Però no la transformarem pas amb il·lusions. El que cal és una acció vigorosa i raonada, i començar tot de nou. Aquesta tasca no pertany sols als revolucionaris alemanys, sinó que exigeix l'ajut del moviment obrer de tots els països.

Un seguit d'errors i de faltes es troben darrera nostre. Esperem, almenys, que ens serveixin d'experiència.

F. O.

La sort del camarada Xammar i els nazis A tres quarts de quinze

Eugení Xammar, periodista català resident i adequadament «col·locat» a Berlín, és un home d'aquells que troba sempre bé el que passa a Alemanya i no ho troba mai a Catalunya i a Espanya. Socialistes, demòcrates o nazis, tots li són prou simpàtics. Com que és un home — model de molts periodistes que corren per ací — que vol viure bé, ha reportat a un diari madrileny la impressió que ha produït a Berlín el famós article del dia 19 del nostre estimat col·lega El Socialista a la capital prussiana, ens sembla que desment que el camarada Thaelmann, líder dels comunistes alemanys, hagi estat assassinat pels de la colla de Hitler, Però ni Xammar, ni l'ambaixador del Reich a Madrid, ni Goering, que n'ha de saber alguna cosa certa, donen proves que desvirtuïn les sospites del portaveu del socialisme espanyol. Ningú no sap on és Thaelmann ni n'ingú no l'ha vist. Es a la presó i hi està ben instal·lat, diuen els nazis. El rebombori que ha aixecat l'article de El Socialista no l'esmortirà Xammar amb una sortida com la que «de font oficial hom li assegura que el líder comunista viu i continua a la presó».

La nostra solidaritat socialista constata amb dolor el camí de veritable sacrifici que s'obre per al proletariat en el camí de la seva redempció. La nostra dignitat d'homes, però, se sent ferida davant d'una afirmació tan única com aquesta estampada pel corresponent català: «El nou règim alemany compta amb l'assentiment entusiasta de la immensa majoria dels ciutadans.» Totes les consciències honrades del món saben quina befa han estat les eleccions alemanyes i a quin preu Hitler les ha guanyades!

Eugení Xammar, home de món i mestre de periodistes. Senyors nazis: us el podeu ben quedar.

CONTRA LES NOVES TARIFES DELS AUTOMIBUS

Dimecres tingué lloc al Casal Icària, del Poble Nou, una reunió d'entitats de la barriada per a tractar d'una campanya contra les noves tarifes dels automibús. Entre les entitats representades hi havia la Secció de la U. S. C., la qual, ultra donar la seva adhesió, manifestà l'interès amb què la U. S. C. i JUSTICIA SOCIAL seguiran aquesta justa campanya.

Dissabte de dolor

Com s'anul·la en un dia l'esforç de quinze anys

Berlín, 25.—El president Hindenburg ha signat la llei de plens poders al Govern fins 1937, votada pel Reichstag.

Weimar, 25.—Per ordre del ministre d'Instrucció Pública ha estat treta de l'edifici del Teatre Nacional de Weimar, la placa de marbre que commemorava el record de la Constitució.

Berlín, 25.—El govern té en estudi diversos projectes que tendeixen a la pacificació en les explotacions industrials i organitzacions econòmiques i encaminades directament a desfer l'acció unida dels sindicats obrers en la seva pretensió de monopolitzar els salaris que feren valer en les comissions arbitralis, en el tribunal del treball, assurances socials i representació obrera en el Consell econòmic de l'Imperi i consells del carbó i de la potassa. Els projectes de llei estableixen la paritat entre els sindicats obrers i les organitzacions obreres nacionals de treballadors tal com la dels Cascs d'Acer.

Joventut Socialista de Catalunya

Convocatòria

Tots els joves militants de la U. S. C., no majors de 30 anys, són convocats a l'Assemblea constitutiva de la Joventut Socialista de Catalunya, per a l'aprovació del projecte d'Estatuts i del pla de treball d'aquest nou organisme.

Aquesta reunió tindrà lloc el vinent dijous, dia 6 d'abril, a dos quarts de vuit del vespre.

Curs d'Alemanya

Dilluns, dia 3 d'abril, a dos quarts de vuit del vespre, començarà, a l'estatge central, Portaferriassa, 30, pral., el curs d'Alemanya que a càrrec del camarada doctor Rudolf Stress ha organitzat la Joventut Socialista de Catalunya. Per a inscripcions, al company Rull, administrador de JUSTICIA SOCIAL. Quota mensual: tres pessetes. Gramàtica Otto Sauer.

El cinquantenari de Marx

Conferència del company Serra Moret

Invitat per la Comissió Municipal de Cultura de Terrassa, el nostre company Serra i Moret donarà el proper dia 4, a les set de la tarda, una conferència a l'Ajuntament d'aquella ciutat sobre el tema «L'aniversari de Marx i l'antimarxisme».

Subscripció pro engrandiment de JUSTICIA SOCIAL

NOVES QUOTES MENSUALS	
Suma anterior	60'50 ptes.
Ellonor Serrano	5'— »
Palmada	2'— »
Coll	5'— »
Campalans	5'— »
Xirau (Joaquim)	5'— »
Serra Moret	10'— »
Massip	5'— »
Costal	2'— »
Gerhard	5'— »
Santaló	5'— »
Total	109'50 ptes.

Per a guarir la TOS preneu L'AIXAROP

POLIBALSAMIC "GIOL"

aprovat i recomanat pels principals Doctors.

Es ven a Ptes. 4,05 el flascó en totes les botiques

ar Cerveseria "La Polsaguera"

"Casa Quimet"

Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes ESMERAT servei en tota mena d'aperitius, licors, café, xocolata, etc. Estació i sala d'espera de la línia d'Autocars de Martorell "La Polsaguera"

RONDA UNIVERSITAT, 5
TEL. 11728

NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 10 % mitjançant la presentació del carnet.